

предпочита да даде живота си, но не и да се откаже отъ учението си, защото то е истина и не е богохулническо, нито грѣховно, както думали протитѣ калугери.

Калугеритѣ много се разгнѣвили отъ това, та'дали Джорджано Бруно на духовенъ съдъ и го осъдили да го изгорятъ живъ, защото ужъ билъ напълненъ съ дяволи, та и тѣхъ да изгорятъ. Като чулъ отсѣдата, Бруно рекълъ на калугеритѣ: вие ме осъдихте, но вие треперите, защото ще ви гризе съвестята, а пъкъ азъ гордо ще умра за истината.

На 17 февруарий 1600-та година, преди 325 години отъ днесъ, на единъ отъ най-широкитѣ площади въ гр. Римъ се стичалъ отъ всички страни на града много народъ. Навалицата изпълняла улицата и човѣкъ не можелъ да се размине, или да се мръдне на страна. Всички весели, съ засмѣно лице, съ високъ говоръ, съ силни ржкомахания бързали и тичали къмъ площада (мегданя), тъй както се събира по насъ цѣлото население въ градоветѣ, когато има да бесятъ публично нѣкои осъденъ, или въ село, кога разиграватъ нѣкоя мечка. Хората се нареждали на площада и съ нетърпение очаквали нѣщо много важно и, както изглеждало, много приятно. Тамъ имало и богати и бедни, благородни и роби, старци и жени, мъже и деца. Войската съ оржие въ ржце заобиколила най-високото сръдно мѣсто на площада. Чиновници и голѣмци пристигали въ парадно облѣкло. Управници на коне, съ широки шапки на глава, украсени съ дълги вити пера, давали разпоредби и заповѣди. Многобройни калугери съ голѣми кръстове на гърди и високи гугли на глава, като зловещи